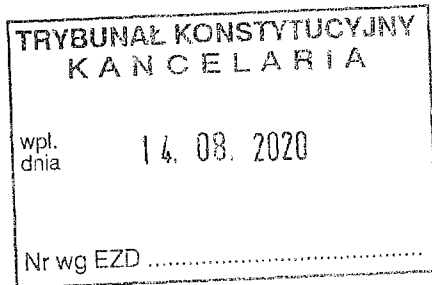

**Kancelaria Adwokacka
Grzymisław Koć-Woźniak
ul. Jagiellońska 39B/112
70-382 Szczecin
Tel. 889 195 061
email: grzymislawkoc@gmail.com**

Szczecin, dnia 11 sierpnia 2020 roku

Trybunał Konstytucyjny

al. Jana Chrystiana Szucha 12A

00-918 Warszawa

Skarżący: S K

reprezentowany przez adwokata Grzymisława Koć-Woźniaka ul. Jagiellońska 39B/112
70-382 Szczecin NR wpisu 528 OIA Szczecin

Uczestnik: U

S.A., z siedzibą w L

PISMO SKARŻĄCEGO

Działając w imieniu skarżącego powoda, w wykonaniu zobowiązania:

- przedkładam pełnomocnictwo szczególne – 4 szt;
- 4 kopie wyroku Sądu Rejonowego;
- 4 kopie wyroku Sądu Okręgowego;

W zakresie sposobu naruszenia wolności lub praw i uzasadnienia wzorca kontroli wskazuję, co następuje.

Sprzeczność art. 189 k.p.c. z art. 2 Konstytucji skarżący upatruje w naruszeniu zasad prawidłowej legislacji oraz zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, oraz ograniczenie prawa do sądu poprzez nieprawidłową konstrukcję przepisu art. 189 k.p.c.. Sądy rozpoznając w generalnym kontekście sytuację prawne obywateli w oparciu o treść art. 189 k.p.c. posiadają zbyt dużą swobodę w zakresie interpretacji bardzo pojemnego art. 189 k.p.c., które to interpretacje jak wynika choćby z przedstawionego przypadku skutkują skrajnie odmiennymi orzeczeniami, pozostającymi ze sobą w sprzeczności (por. sprzeczności sądów co do możliwości ustalenia faktu prawotwórczego, dowolności w zakresie ustalania pojęcia interesu prawnego, sprzeczności w zakresie ustalenia kształtu roszczenia w zakresie jego przedawnienia, czy też ustalenia konkretnego uprawnienia procesowego po stronie wierzyciela). W konsekwencji potencjalny powód nie tylko waha się, czy w ogóle swoje powództwo wytoczyć (niepewności co do precyzyjności prawa), lecz w większości przypadków rezygnuje z sądowego dochodzenia roszczenia w obawie przed przegraniem sprawy i obciążeniem kosztami. W

konsekwencji w znacznej mierze brak precyzyjności przepisów art. 189 k.p.c. ogranicza szeroko pojęte prawo do sądu. Nieoznaczoność prawa jak zostało wskazane w skardze do sytuacji, w której prawa majątkowe podlegają niejednakowej ochronie, w zależności od poglądu prawnego przyjętego przez dany skład orzekający, a to pozostaje w sprzeczności z art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji. Zaskarżony art. 189 k.p.c. niweczy również - w myśl stanowiska skarżącego - prawo do sądu określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji, uzależniając możliwość samego przystąpienia przez sąd do rozstrzygnięcia o przysługiwaniu lub nieprzysługiwaniu stronie określonego prawa od niejasnych kryteriów, wywołujących liczne kontrowersje zarówno w orzecznictwie sądów, jak i w doktrynie. Skarżący wskazuje, że konstrukcja art. 189 k.p.c. jest wysoce nieprecyzyjna, i poprzez pozostawienie uznaniowości prowadzi do niepewności prawnej osób wytaczających powództwa o ustalenie, jest sprzeczna z zasadą zaufania obywatela do państwa, jak również w konsekwencji może ograniczać prawo do sądu gwarantowane konstytucyjnie.

W doktrynie wskazuje się, że zasada prawa do sądu jest również rozważana na płaszczyźnie idei sprawiedliwości proceduralnej, określającej zespół standardów wyznaczonych przez przepisy prawa powszechnie obowiązującego. W tym kontekście rozumiana jest również jako „prawo do sprawiedliwego procesu sądowego”. W konkretnym przypadku brak precyzyjności przepisu, określenia jego ram poprzez prawidłową legislację sprawia, że zasada prawa do sądu wynikająca z art. 45 KRP jest naruszona.

Z zasady zaufania obywatela do państwa i tworzonego przez nie prawa wynika obowiązek państwa zapewnienia bezpieczeństwa prawnego swoim obywatelom. Omawiana zasada opiera się na wymaganii pewności prawa, a więc takim zespole cech przysługujących prawu, które zapewniają jednostce bezpieczeństwo prawne, umożliwiają jej decydowanie o swoim postępowaniu na podstawie pełnej znajomości przesłanek działania organów państwowych oraz konsekwencji prawnych, jakie jej działania mogą pociągnąć za sobą. Jednostka powinna mieć możliwość określenia zarówno konsekwencji poszczególnych zachowań i zdarzeń na gruncie obowiązującego w danym momencie systemu, jak i oczekiwać, że prawodawca nie zmieni ich w sposób arbitralny. Na gruncie niniejszej sprawy, orzeczenia jego skarżący może się spodziewać w wyniku wszczęcia postępowania nie sposób przewidzieć – nawet przy niesporności stanu faktycznego – właśnie z uwagi na powyższą niepewność i rozbieżność ocen zawartych w sądowych wyrokach. Powoduje to ze strony obywatela, któremu art. 2 KRP gwarantuje bezpieczeństwo prawne, brak jakiegokolwiek pewności co do sądowego rozstrzygnięcia. W zakresie nierównego traktowania tj. art. 32 ust 1 KRP powoduje to sytuację, w której część obywateli zostanie potraktowana w sposób ograniczający prawo do sądu tj. gdy sąd uzna, że dana osoba nie ma interesu prawnego, a pozostała część uzyska orzeczenie dające potwierdzenie konkretnej sytuacji prawnej, lub pozwoli prewencyjnie zabezpieczyć się przed potencjalnym sporem sądowym. Jest to oczywiste nierówne traktowanie obywateli znajdujących się w identycznych sytuacjach faktycznych.

Grzegorz Koź-Woźniak

Adwokat

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo – 4 szt;
2. Wyrok Sądu I i II instancji – 4 szt;
3. a/a